

Christian Rabjerg Madsens tale ved Folketingets afslutningsdebat

Taler

Christian Rabjerg Madsen
Politisk ordfører for
Socialdemokratiet

Dato

31. maj 2023

Sted

Folketingets talerstol,
Christiansborg

Tak. Drop kriseretorikken. Der kan efterhånden ikke være en mand i Saksøbing, der får en sten i skoen, uden at Mette Frederiksen udråber det til en historisk krise. Regeringen vil så gerne have, at krisen bliver lidt længere.

Som oppositionens citater viser, er der vist efterhånden gået sport i at finde finurlige måder at kritisere regeringens retorik på. Og indrømmet, lige præcis den med Saksøbing synes jeg er sjov, hr. Alex Vanopslagh. Men måske Danmark alligevel var bedre tjent med, at oppositionen skruede lidt ned for den semantiske leg; at alle partier i bund og grund var mere tro mod, hvad jeg også tror er deres egen analyse af Danmarks udfordringer, og lidt mindre optaget af retorik.

»Engang troede vi på fremtiden« er titlen på en ny bog af Christian Bennike. Bogen viser og beskriver, hvordan 1990'ernes fremgang og optimisme medførte, at Vesten i starten af det nye årtusind blev for dårlig til at erkende de største udfordringer – erkende udfordringer som ulighed, klimaforandringer og en stigende afhængighed af billig russisk energi. Det var en doven og selvtilfreds tilgang, der ledte til politisk spildte år – år, hvor udfordringerne voksede sig større, men ikke blev løst.

Christian Bennike beskriver videre, hvordan den vestlige verden først for alvor bliver vækket i 2010'erne; hvordan tørke, skovbrande, corona, krig og inflation ændrede selve vores tidsånd og startede krisernes periode, men som det vigtigste førte til politisk handling. På den måde blev kriserne en forudsætning for en ny og i virkeligheden langt mere velbegrundet optimisme – en optimisme, der ikke bygger på en laissez faire-ligegyldighed med verden, men på erkendelsen af vores udfordringer og mest af alt på vores evne til at løse og handle på vores

udfordringer.

Jeg er personligt helt indifferent; jeg er helt ligeglad med, om vi taler om klimakrise eller klimaforandringer. Men virkeligheden er, at verden stiler mod en potentielt katastrofal temperaturstigning på 2,5 grader. Og mange lande er i modsætning til Danmark ikke på vej til at nå deres mål i Parisaftalen.

Jeg er helt ligeglad med, om vi taler om velfærdskrise eller blot taler om velfærdssamfundets udfordringer. Men virkeligheden er, at hvert fjerde forsøg på at rekruttere en sygeplejerske mislykkes. Virkeligheden er, at hvert tredje forsøg på at rekruttere en sosu-assistent mislykkes. Virkeligheden er, at hvert tredje forsøg på at rekruttere en pædagog mislykkes. Virkeligheden er, at hver femte underviser i folkeskolen ikke er uddannet lærer. Virkeligheden er, at 36 pct. af det pædagogiske personale i vores daginstitutioner ikke har en pædagogisk uddannelse. Det sker i øvrigt, samtidig med at søgningen mod netop velfærdsuddannelserne er faldet med 25 pct.

Jeg er dybest set ligeglad med retorik, men jeg er ikke ligeglad med virkeligheden, og jeg bliver en lille smule træt, når oppositionen er mere optaget af regeringens retorik end af at finde løsninger på de udfordringer, som jeg i langt hen ad vejen tror vi er enige om er reelle.

Jeg tror også, at vi er enige om, at Danmark er verdens bedste land. Vi har sammen med de andre nordiske lande skabt verdens suverænt bedste samfundssystem – et velfærdssamfund, som forener tryghed og lige muligheder på den ene side og på den anden side den høje velstand.

Men jeg er ikke tilfreds med vores velfærdssamfund. Kan vi ikke gøre det lidt bedre? som Poul Nyrup Rasmussen spurgte i 1990'erne. Det er ikke godt nok, at kræftpatienter er blevet svigtet; at danskere har betalt med deres liv, fordi ventetiden til kræftbehandlingen er for lang. Det er ikke godt nok, at længere og videregående uddannelser, netværk og personlige ressourcer er en afgørende forudsætning for den behandlingskvalitet, som danskere møder i vores sundhedsvæsen.

Det er ikke godt nok, at både vores daginstitutioner og vores skoler i for stor udstrækning svigter opgøret med den sociale arv. I dag er danske børns uddannelse lige så afhængig af deres forældres baggrund, som den var for 50 år

siden. Det betyder, at den uddannelsesmæssige sociale arv slår lige så hårdt igennem i Danmark, som den gør i USA. Det er ikke godt nok.

Det er ikke godt nok, at den for CO2-udledningen fuldstændig afgørende udrulning af fjernvarmerør går for langsomt, fordi vi mangler kvalificeret arbejdskraft. Det er ikke godt nok, at grønne virksomheder siger nej til ordrer, fordi vi ikke får uddannet et tilstrækkeligt antal tal unge på vores erhvervsskoler.

Det er ikke godt nok, at for mange ældre sidder alene på vores alderdomshjem. Vi ikke alene kan, men er forpligtede til og skal gøre det bedre i vores velfærdssamfund.

Med den socialdemokratiske regering og med et stærkt samarbejdende folkestyre kom Danmark igennem coronakrisen som et af de mest succesfulde lande i verden. Det er i øvrigt målt på både sundhed og økonomi. Det var en resolut strategi, der reddede menneskeliv, og det var en offensiv økonomisk politik, der også på trods af hård retorik fra bl.a. Berlingskes lederkollegium og deres snak om et orgie af gældsætning insisterede på, at vi investerede Danmark gennem epidemien.

Sammen med reformer og en fokuseret indsats mod inflation har den ansvarlige økonomiske politik lagt fundamentet under, at dansk økonomi står bomstærkt. Beskæftigelsen slår alle rekorder, ledigheden er lav, arbejdsløsheden er stort set væk, langtidsledigheden er stort set væk, gæld er vendt til nettoformue, det økonomiske råderum er opjusteret med historiske 16,5 mia. kr.

Regeringen står derfor på et solidt økonomisk fundament, når vi skal finde løsninger på de strukturelle grundlæggende problemer, vi vil måles på om vi kan løse. Men en sund økonomi gør det ikke alene.

Hvis ventelisterne skal ned, skal antallet af sygeplejersker op. Hvis den sociale arv skal brydes, har vi behov for både flere skolelærere og flere pædagoger. Hvis værdigheden i vores ældrepleje skal løftes, kræver det nogle dygtige sosu-assistenten. Og hvis fjernvarmerørene skal i jorden og vindmøllerne i vejret, har vi brug for væsentlig flere håndværkere.

I de kommende år går store efterkrigsårgange på pension, og mindre årgange træder ind på arbejdsmarkedet. Det sker i øvrigt, samtidig med at

velfærdssamfundet skal være der for flere børn og flere ældre i fremtiden. Og det sker, samtidig med at vi allerede i dag, som jeg har beskrevet, i massivt omfang mangler arbejdskraft.

Derfor er der også fortsat behov for reformer, der øger beskæftigelsen – også selv om den konservative formand, hr. Søren Pape Poulsen, i forlængelse af Økonomisk Redegørelse og i et nemt gennemskueligt forsøg på stemmefiskeri krævede bededagen tilbage. Hvem der blot levede så ansvarsfri en tilværelse i dansk politik!

Men modsat De Konservative har Danmark fået en regering, som vil tage ansvar, også når det giver debat. Vi står ved vores reformer, fordi Danmark har behov for at øge beskæftigelsen, præcis som bededagen gør det, så vi kan fremtidssikre velfærdssamfundet, samtidig med at vi giver dansk erhvervsliv gode vilkår.

Det er en kurs, vi vil fortsætte. Vi forhandler i øjeblikket om en reform af de videregående uddannelser, der skal styrke kvaliteten og øge den strukturelle beskæftigelse. Vi kommer til at tage fat på folkeskolen, vi kommer til at tage fat på erhvervsskolerne, vi kommer til at tage fat på velfærdsuddannelserne, så vi ikke alene øger arbejdsstyrken i antal, men måske, hvilket er vigtigere, øger kvaliteten af arbejdsstyrken og sikrer, at danskerne har de kompetencer, der er efterspurgt.

Vi vil i forlængelse af Nina Schmidt og Reformkommissionens anbefalinger tage fat i arbejdet med at få potentialegruppen ind i fællesskabet. I dag er det sådan, at 45.000 unge mennesker står uden arbejde og uddannelse. Det er jo helt oplagt en tragedie for den enkelte og deres pårørende. Det er en falliterklæring for vores velfærdssamfund. Og det er helt, helt uholdbart, når det sker samtidig med en situation, hvor vi i den grad har behov for at have alle mand på dæk på arbejdsmarkedet. Mon ikke der er en sammenhæng mellem potentialegruppens størrelse og det faktum, at vi har skabt en folkeskole, der er bedre til at understøtte den læsende og lyttende dreng, end den er til at understøtte den skabende, den praktiske og den kreative pige. Jeg tror det.

»Velfærdsstaten som den er indrettet i dag, vil langsomt smuldre fra hinanden, hvis vi ikke tør nytænke den«. Det var sådan, hr. Alex Vanopslagh sagde i samme tale, hvor han kritiserede regeringens retorik. Det er egentlig

tankevækkende, at hr. Alex Vanopslagh efter den analyse finder, at det mest presserende problem er regeringens retorik. Men det kan selvfølgelig hænge sammen med, at man i Liberal Alliance ikke har de samme varme følelser for velfærdssamfundet. For har man det, altså varme følelser for verdens bedste land og varme følelser for vores velfærdssamfund, så er tiden til løsninger og til politisk handling og langt mindre til en debat om retorik. Tak for ordet.

Kilde

ft.dk

Kilde type

Dokumentation på online medie

Tags

Politisk tale, Socialdemokratiet

Relateret

31. maj 2023

31. maj 2023

31. maj 2023

31. maj 2023

31. maj 2023

31. maj 2023

31. maj 2023

31. maj 2023

31. maj 2023

31. maj 2023

31. maj 2023

31. maj 2023

31. maj 2023

31. maj 2023

31. maj 2023

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/christian-rabjerg-madsens-tale-ved-afslutningsdebatten>